

«Ήταν 1 Απριλίου 1955....»

/ Γενικά Θέματα

1η Απριλίου 1955, πριν 59 χρόνια, ο Κυπριακός Ελληνισμός ξεκινά τον απελευθερωτικό αγώνα για την αποτίναξη του Αγγλικού αποικιοκρατικού ζυγού και την υλοποίηση του εθνικού στόχου για «Ένωση» με την μητέρα πατρίδα Ελλάδα. Είναι η ημέρα που ξεκίνησε στην Κύπρο, ο παλλαϊκός ξεσηκωμός του Κυπριακού Ελληνισμού και ο ένοπλος εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας της Εθνικής Οργάνωσης Κυπρίων Αγωνιστών εναντίον των Άγγλων αποικιοκρατών μία εξέγερση πού δίκαια χαρακτηρίστηκε σαν ένα από τα πιο επιτυχημένα αντάρτικα όλων των εποχών.

Μετά το δημοψήφισμα του 1950 κατά το οποίο το 96% των Κυπρίων ψήφισαν ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ μεσούσης της Αγγλοκρατίας, την Ένωση με την Ελλάδα ο αγγλικός ζυγός, η καταπίεση και η τρομοκρατία είχαν ενταθεί σε αφάνταστο βαθμό και το μαρτυρικό νησί βαθύτατα ελληνικό από την αυγή της προϊστορίας, ζούσε στιγμές αγωνίας και τρόμου. Παρ' όλες τις άσχημες συνθήκες που επικρατούσαν τότε στο νησί, ο Κυπριακός Ελληνισμός ξεκίνησε τον αγώνα αποτίναξης του Βρετανικού

Στέμματος από το νησί με επικεφαλής τον αρχηγό Διγενή και τον Εθνάρχη Μακάριο. Αυτοί ως επικεφαλής του απελευθερωτικού αγώνα μαζί με μία δράκα νέων αγωνιστών που αποτελούντων από νέα παιδιά, μαθητές, αμούστακα παιδιά και έφηβους αλλά και ψυχομένους άντρες, σήκωσαν ανάστημα με αποτέλεσμα η αγγλική αποικιοκρατική δύναμη να δεκτή δυνατά κτυπήματα και να ταπεινωθεί μπροστά στο μεγαλείο ψυχής και θάρρους των αγωνιστών μας οι οποίοι πιστοί στις πανάρχαιες παραδόσεις μας ξεκίνησαν τον τετραετή αγώνα (1955 -1959) πού χαρακτηρίστηκε από απaráμιλλες πράξεις ηρωισμού και αυτοθυσίας και εξανάγκασε τους Άγγλους αποικιοκράτες να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους στην Κύπρο.

Σε αυτόν τον ενθουσιώδη και μαζικό απελευθερωτικό αγώνα, ο κυπριακός ανθός, έδωσε το παρόν και έγραψε ένδοξες σελίδες ιστορίας γεμάτες με αγωνιστικότητα, και θυσία. «Αυξεντίου, Μάτσης, Καραολής, Δημητρίου, Παλληκαρίδης, Δράκος, Πατάτσος, Γεωργαλλάς και δεκάδες ακόμα Έλληνες της Κύπρου» συγκλόνησαν τον Ελληνισμό και τον έκανα να κλάψει από λύπη αλλά και εθνική υπερηφάνεια. Η αγγλική αποικιοκρατία με απαγχονισμούς και φρικτά βασανιστήρια δεν μπορούσαν να λυγίσουν τον πόθο των Ελλήνων της Κύπρου για λευτεριά!!

Σήμερα, οι αγώνες, θυσίες και το αίμα πού έχυσαν τα παλικάρια της ΕΟΚΑ το βροντοφωνάζουν. Ότι η Κύπρος είναι ένα ακόμη κομμάτι του Ελληνισμού, είναι το νησί που εδώ και 40 σχεδόν χρόνια βρίσκεται υπό Τουρκική κατοχή. Το ποίημα του Ευαγόρα Παλληκαρίδη «Εγερτήριο Σάλπισμα - θα πάρω μια ανηφοριά θα πάρω μονοπάτια να βρω τα σκαλοπάτια που παν στην Λευτεριά. Θα αφήσω αδέλφια συγγενείς την Μάνα τον Πατέρα μεσ' στα λαγκάδια πέρα και τις βουνοπλαγιές» θα πρέπει να αποτελεί φάρο υπόκλισης προς του αγωνιστές του έπους 55 - 59 αλλά παράλληλα οι στίχοι αυτοί να αγγίζουν τις καρδιές μας έτσι ώστε να μπορούμε σήμερα να συνεχίσουμε τον αγώνα τους στις δύσκολες αυτές ημέρες που περνά ο τόπος μας.

Αυτό θα πρέπει να είναι το δίδαγμα που θα πρέπει να αντλούμε ως Έλληνες της Κύπρου μέσα από την σημερινή επέτειο του θρυλικού απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ 1955-1959.

Γράφει

Εύρος Χ. Αντωνιάδης

Υποψήφιος Διδάκτορας PhD Μεταποικιοκρατικών Επιστημών

Στην Κύπρο, η ΕΟΚΑ ξεκινάει τον ένοπλο αγώνα ενάντια στην αγγλική κυριαρχία.

“Παλιοί συμμαθηταί, Αυτή την ώρα κάποιος λείπει ανάμεσά σας, κάποιος που φεύγει αναζητώντας λίγο ελεύθερο αέρα, κάποιος που μπορεί να μη τον ξαναδείτε παρά μόνο νεκρό. Μην κλάψετε στον τάφο του, Δεν κάνει να τον κλαίτε. Λίγα λουλούδια του Μαγιού σκορπάτε του στον τάφο. Του φτάνει αυτό ΜΟΝΑΧΑ.

Θα πάρω μίαν ανηφοριά θα πάρω μονοπάτια
να βρω τα σκαλοπάτια που παν στη Λευτεριά.

Θ’ αφήσω αδέρφια συγγενείς, τη μάνα, τον πατέρα
μεσ’ τα λαγκάδια πέρα και στις βουνοπλαγιές.

Ψάχνοντας για τη Λευτεριά θα ’χω παρέα μόνη
κατάλευκο το χιόνι, βουνά και ρεματιές.

Τώρα κι αν είναι χειμωνιά, θα ’ρθει το καλοκαίρι
Τη Λευτεριά να φέρει σε πόλεις και χωριά.

Θα πάρω μίαν ανηφοριά θα πάρω μονοπάτια
να βρω τα σκαλοπάτια που παν στη Λευτεριά.

Τα σκαλοπάτια θ’ ανεβώ, θα μπω σ’ ένα παλάτι,
το ξέρω θαν απάτη, δεν θαν αληθινό.

Μεσ’ το παλάτι θα γυρνώ ώσπου να βρω τον θρόνο,
βασίλισσα μίαν μόνο να κάθεται σ’ αυτό.

Κόρη πανώρια θα της πω, άνοιξε τα φτερά σου
και πάρε με κοντά σου, μονάχα αυτό ζητώ.

Γειά σας παλιοί συμμαθηταί. Τα τελευταία λόγια τα γράφω σήμερα για σας. Κι όποιος θελήσει για να βρει ένα χαμένο αδελφό, ένα παλιό του φίλο, ας πάρει μίαν ανηφοριά ας πάρει μονοπάτια να βρει τα σκαλοπάτια που παν στη Λευτεριά. Με την ελευθερία μαζί, μπορεί να βρει και μένα.

Αν ζω, θα μ' βρει εκεί."

Ευαγόρας Παλληκαρίδης

Το σημείωμα αυτό το άφησε μια μέρα πριν τη δίκη του, στην έδρα της τάξεώς του όπου μπήκε κρυφά. Ήταν ο νεαρότερος αλλά και ο τελευταίος αγωνιστής που απαγχονίστηκε από τους Άγγλους σε ηλικία μόλις 18 ετών.

Πηγές: apanthismata.blogspot.gr- elemesos.com